

עזה: שיאה של אג'נדה מחסלת בת 125 שנה

הרצח העם בעזה לא החל ב-7 באוקטובר 2023, ואינו תגובה למעשה אלימות בודד. זהו שיאו של **פרויקט פוליטי בן 125 שנה שהוגדר עם מטרה מחסלת מוצהרת**: להשתלט על אדמת פלסטין, למחוק את עמה הילידי ולהחליפו באוכלוסיית מתנחלים. בניגוד לרטוריקת ה"רקונקיסטה" שמשתמשים בה גזענים באירופה – שטוענים לפחות לקשרים אבותיים – זו אינה **כיבוש מחדש**. זו כיבוש על ידי זרים, שנבנה על הכחשת עצם קיומו של העם שהם מבקשים לעקור.

מהקונגרס הציוני הראשון ב-1897 ועד להצהרות של מנהיגי ישראל לאורך דורות – גולדה מאיר שטענה "אין דבר כזה עם פלסטיני", יוסף וייץ שהתעקש "הפתרון היחיד הוא פלסטין ללא ערבים", רפאל איתן שכינה את הפלסטינים "ג'וקים בבקבוק" – הליבה האידיאולוגית מעולם לא השתנתה. המטרה תמיד הייתה **ארץ ישראל השלמה**, מהנהר ועד הים, נקייה מאוכלוסיית הילידית.

אסימטריה בשטח: מלחמה בשם בלבד

ישראל ממסגרת את פעולותיה בעזה כ"מלחמה", אך זו עיוות. מלחמה, על פי החוק הבינלאומי, מניחה סכסוך בין שני כוחות צבאיים דומים יחסית. לעזה אין דבר כזה. מה שמתרחש אינו קרב, אלא מתקפה חד-צדדית של אחד הצבאות המתקדמים בעולם – בתמיכת ארה"ב, בריטניה וגרמניה – נגד אוכלוסייה אזרחית נצורה.

מאז ה-3 במרץ 2025, ישראל הטילה **מצור מוחלט** על עזה: **ללא מזון, ללא מים, ללא תרופות, ללא דלק**. סיווג שלב האבטחה המזונית המשולבת (IPC) הכריז על **רעב בשלב 5** – הרמה הקטסטרופלית ביותר – עם ילדים שמתים מרעב מדי יום. בתי חולים הרוסים, 90% מהבתים נהרסו, ויותר מ-**60,000 פלסטינים נהרגו** מאז אוקטובר 2023, רובם נשים וילדים.

זו אינה פרופורציונליות; זו **השמדה** – הפרה ישירה של אמנות ז'נבה האוסרות על ענישה קולקטיבית, התקפה על אזרחים ושימוש ברעב כנשק מלחמתי.

אסימטריה בנרטיב: שליטה בסיפור

ההרג מלווה במלחמה על האמת. יחידת המודיעין הצבאי הישראלי 8200, קבוצות לובי מערביות כמו AIPAC, ADL, AJC ו-UN Watch, ושומרי הסף התקשורתיים כמו עורכי המזרח התיכון הוותיקים של ה-BBC, עיצבו את הנרטיב במשך עשורים.

עיתונאים בעזה אינם נזקים סביבתיים בלבד – הם **ממוקדים באופן שיטתי**. לפחות 242 נהרגו מאז אוקטובר 2023, שיעור התמותה הגבוה ביותר של עיתונאים בהיסטוריה המתועדת. כשעיתונות זרה מונעת ברובה מלהיכנס לעזה, ישראל שולטת בעדשה שדרכה רואה העולם החיצוני את ההרס. נתונים ממקורות פלסטיניים נדחים כ"תעמולה של חמאס", בעוד הצהרות הצבא הישראלי מדווחות כעובדות, מה שיוצר איזון כוזב שמוחק את היקף הכוונה של הטבח.

תקרית **הנדלה** ב-26 ביולי 2025 היא סמלית. ספינת סיוע הומניטרי תחת דגל נורבגי, שנשאה רופאים, חברי פרלמנט, עיתונאים ונוסחת תינוקות לילדים רעבים, נחטפה **במים בינלאומיים** על ידי כוחות ישראליים – מעשה בוטה של פיראטיות מדינתית לפי סעיף 101 של אמנת האו"ם לחוק הים. הסיוע

נתפס, הנוסעים נעצרו והרעב נמשך. זה לא היה קשור לביטחון. זה היה על השתקת עדים והבטחת המשך המצור ללא הפרעה.

אסימטריה במוסדות: מגן החסינות

אפילו המערכת המשפטית הבינלאומית – שנועדה לרסן זועות כאלה – נרמסה. **ארצות הברית משתמשת בזכות הוואטו שלה** במועצת הביטחון של האו"ם כדי לחסום כמעט כל החלטה שמגנה את ישראל, משתקת את הגוף ומגינה על ישראל מפני סנקציות או אכיפה.

הגנה מוסדית זו מתחזקת על ידי **שליטה פוליטית גלויה**. ב-6 בנובמבר 2024, AIPAC התפארה ברשתות החברתיות כי **190 מהמועמדים שהיא תמכה בהם** ניצחו במירוצי הקונגרס האמריקאי – דמוקרטים ורפובליקנים כאחד – כדי "לחזק את התמיכה הדו-מפלגתית ביחסי ארה"ב-ישראל". זו אינה תיאוריית קונספירציה; זהו רישום ציבורי, שחוגג על ידי הלובי עצמו. התוצאה היא קונגרס שמאשר באופן שגרתי מיליארדי סיוע צבאי, מתעלם מפסיקות של בית הדין הבינלאומי (ICJ) ומסרב לאכוף אפילו את התנאים הבסיסיים ביותר של המשפט הבינלאומי כלפי ישראל.

בית הדין הפלילי הבינלאומי (ICC) ובית הדין הבינלאומי לצדק (ICJ) הוציאו צעדים זמניים שמכריחים את ישראל לאפשר כניסת סיוע הומניטרי לעזה. ישראל התעלמה מהם ללא השלכות. התובע של ה-ICC, קרים חאן, נתקל בקמפיין הכפשה ונאלץ לקחת חופשה; סגניו לא המשיכו בדרישה להוציא צווי מעצר נגד מנהיגים ישראלים מאחורי המצור הנוכחי. כמה שופטי ICC ופקידי או"ם שביקרו את ישראל ספגו סנקציות מארצות הברית. זה אינו כישלון של המערכת – זו המערכת, שכופפה כדי להגן על מדינה אחת מאחריות.

מהכחשה מילולית למחיקה פיזית

במשך יותר ממאה שנה, מנהיגים ציונים שילבו **הכחשה מילולית** של קיום הפלסטינים עם **מחיקה פיזית** בשטח. הסיסמאות אולי השתנו – מ"ארץ ללא עם לעם ללא ארץ" ל"ישראל יש זכות להגן על עצמה" – אבל המטרה לא השתנתה. כל מלחמה, טבח וגירוש היו עוד "חתיכה" של אדמה שנלקחה, עוד צעד לעבר פלסטין ללא פלסטינים.

מרצח יעקב ישראל דה האן ב-1924 בשל התנגדותו לציונות, דרך **טבח דיר יאסין ב-1948**, **טבח סברה ושתילה ב-1982**, הרס נמל התעופה של עזה ב-2001, והתקפות חוזרות ונשנות בקנה מידה גדול על עזה במאה ה-21, ישראל הראתה שתשתמש **בכל האמצעים ובכל דרך** – טרור, טיהור אתני, מלחמת מצור – כדי להשיג את שאיפותיה הטריטוראליות.

מסקנה: המשחק הסופי בעזה

מה שקורה בעזה היום אינו סטייה מההיסטוריה של ישראל – זו מסקנתה ההגיונית. **האג'נדה המחסלת** שהוגדרה בבאזל ב-1897, נשמרה דרך עשורים של רטוריקה לא אנושית ואלימות שיטתית, הגיעה לשלב החצוף ביותר שלה.

עזה אינה שדה קרב. זו מבחן לכך האם מדינה יכולה לבצע רצח עם לעיני העולם כולו מבלי להתמודד עם השלכות ממשיות – לא מפני שחסרים ראיות, אלא מפני שהיא השתלטה על הנרטיבים, שיתקה את המוסדות והבטיחה את נאמנותה של המחוקקת החזקה ביותר עלי אדמות.

אם העולם יאפשר לזה להימשך, המסר ברור: **המשפט הבינלאומי הוא אופציונלי, זכויות האדם ניתנות למשא ומתן, ורצח עם יכול להפוך למוותג מחדש כהגנה עצמית** – בתנאי שיש לך את החברים הנכונים במקומות הנכונים.